

**ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΣΧΟΛΗ ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΤΜΗΜΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΩΝ
ΤΕΧΝΩΝ**

"Αναμνήσεις"

"Memories"

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Ιακώβου Μάξιμος (ΑΜ 14058)

Επιβλέπων καθηγητής: Παύλος Συμεών, Λέκτορας

Αθήνα, Φεβρουάριος 2021

Επιβλέπων καθηγητής και μέλος της εξεταστικής επιτροπής: Παύλος Συμεών

Μέλος της εξεταστικής επιτροπής: Λυμπεράκης Αναστάσιος (Τάσος)

Μέλος της εξεταστικής επιτροπής: Αριστείδης Τσινάρογλου

ΔΗΛΩΣΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΠΤΥΧΙΑΚΗΣ/ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ο κάτωθι υπογεγραμμένος Ιακώβου Μάξιμος του Χαράλαμπου, με αριθμό μητρώου 14058 φοιτητής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής της Σχολής Εφαρμοσμένων Τεχνών και Πολιτισμού του Τμήματος Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών Τεχνών, δηλώνω υπεύθυνα ότι:

«Είμαι συγγραφέας αυτής της πτυχιακής/διπλωματικής εργασίας και ότι κάθε βοήθεια την οποία είχα για την προετοιμασία της είναι πλήρως αναγνωρισμένη και αναφέρεται στην εργασία. Επίσης, οι όποιες πηγές από τις οποίες έκανα χρήση δεδομένων, ιδεών ή λέξεων, είτε ακριβώς είτε παραφρασμένες, αναφέρονται στο σύνολό τους, με πλήρη αναφορά στους συγγραφείς, τον εκδοτικό οίκο ή το περιοδικό, συμπεριλαμβανομένων και των πηγών που ενδεχομένως χρησιμοποιήθηκαν από το διαδίκτυο. Επίσης, βεβαιώνω ότι αυτή η εργασία έχει συγγραφεί από μένα αποκλειστικά και αποτελεί προϊόν πνευματικής ιδιοκτησίας τόσο δικής μου, όσο και του Ιδρύματος.

Παράβαση της ανωτέρω ακαδημαϊκής μου ευθύνης αποτελεί ουσιώδη λόγο για την ανάκληση του πτυχίου μου».

Ο Δηλών

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Μέσα από τις σκηνές της ταινίας μου αφηγούμαι την ιστορία ενός νεαρού άνδρα που επισκέπτεται το πατρικό του σπίτι μετά από καιρό, αφότου οι γονείς του έχουν πεθάνει, με σκοπό να το πουλήσει. Το θέμα μου είναι οι Αναμνήσεις και πώς αυτές επηρεάζουν τον άνθρωπο και συγκεκριμένα τον πρωταγωνιστή μου.

Μέσα στους γνωστούς χώρους του σπιτιού, στα διάφορα μικρά, ξεχασμένα από τον χρόνο αντικείμενα που βρίσκει, -ένα βαζάκι αρωματικά, μια κιθάρα, μια φωτογραφική μηχανή, ένα άλμπουμ φωτογραφιών- συναντιέται με το παρελθόν του και φέρνει στο μυαλό του τις αναμνήσεις του από όταν ήταν μικρός και ζούσε εκεί.

Οι αναμνήσεις του αυτές τον ταξιδεύουν στον χρόνο. Τον οδηγούν σε εναλλαγές στιγμών από το παρόν στο παρελθόν και το αντίθετο. Καθετί στο σπίτι έχει να του ξεκλειδώσει και κάτι. Αφήνεται να τον συνεπάρουν οι αναμνήσεις, οι οποίες γλυκαίνουν την καρδιά του, αγγίζουν την ψυχή του και του προκαλούν μια αλλαγή στα συναισθήματά του. Έτσι στο τέλος τον οδηγούν σε μια πολύ διαφορετική απόφαση από αυτήν που είχε σκοπό να πράξει με την επίσκεψή του εκεί: στην απόφαση να μην πουλήσει το σπίτι. Βγάζει το πωλητήριο που έβαλε μόλις έφτασε εκεί, και αλλαγμένος αλλά και ευχαριστημένος για την απόφασή του, αναχωρεί από αυτό.

ABSTRACT

Through the scenes of my film I tell the story of a young man who visits his paternal home after a long time. His parents have died, so he wants to sell it. My theme is memories; how they affect a person, specifically my protagonist. In the familiar spaces of his home, in the various small, forgotten by time objects that he finds -a jar filled with herbs, a guitar, a camera, a photo album-, he travels back to his past and brings to mind his memories from when he was a child and lived there. He comes back and forth, from the present to the past and backwards, as everything in the house unlocks well-hidden feelings or pictures of his childhood. He feels swept by the memories, which sweeten his heart, touch his soul and cause a change in his feelings. Therefore, in the end, these memories lead to him taking a very different decision from the one he had intended at first: the decision not to sell the house. He takes out the sale sign, which he put up as soon as he arrived there. Changed, but pleased with his decision, he departs.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Περιεχόμενα	σ.1
Εισαγωγή	σ.2
Τι είναι η ανάμνηση	σ.3
Ανάμνηση στην Ψυχολογία	σ.4
Ανάμνηση στον κινηματογράφο	σ.6
Αναμνήσεις – Ιακώβου Μάξιμος	σ.7
Σενάριο	σ.11
Storyboard	σ.17
Δυσκολίες	σ.24
Τεχνικά Χαρακτηριστικά	σ.26
Ηθοποιοί	σ.27
Προσωπική εμπειρία	σ.28
Ευχαριστίες	σ.29
Βιβλιογραφία	σ.30

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Βασικός σκοπός αυτής της εργασίας ήταν η παραγωγή μιας ταινίας μικρού μήκους, βασισμένη πάνω στις καθημερινές και προσωπικές αναμνήσεις που βίωσε ο καθένας από μας όταν ήταν μικρός.

Στόχος μου ήταν να μιλήσω για τις αναμνήσεις και πώς μπορούν αυτές να επιδράσουν στον χαρακτήρα ενός ατόμου και να του αλλάξουν τον τρόπο σκέψης πάνω σε ορισμένα πράγματα.

Η ταινία αφηγείται τη ζωή του Κίμωνα σε μικρή ηλικία, μέσα από τα μάτια του ίδιου του πρωταγωνιστή, όταν έχει πια μεγαλώσει. Παρακολουθούμε στην αρχή έναν σκυθρωπό και ψυχρό χαρακτήρα. Κατεβαίνει από το αμάξι και βάζει πωλητήριο στην είσοδο του σπιτιού των γονιών του. Στη συνέχεια μπαίνει στο πατρικό σπίτι, επισκέπτεται το παιδικό του δωμάτιο και εκεί ανακαλύπτει ένα photo – book (φωτογραφικό άλμπουμ) κρυμμένο σε μια συρταριέρα.

Από τη στιγμή εκείνη ξεκινά η ψυχολογική του μεταμόρφωση, μία θάλασσα αναμνήσεων από την παιδική του ηλικία. Οι φωτογραφίες είναι σαν ένα καράβι σταθμευμένο στο λιμάνι των αναμνήσεων, έτοιμο για ένα ταξίδι μέσα στο χρόνο. Μέσα στο ταξίδι αυτό ανακαλύπτει ξανά τον παλιό του εαυτό και την ξέγνοιαστη ζωή που έκανε μαζί με τους γονείς του. Μια θύελλα από συναισθήματα ξυπνά μέσα του· αναπολεί, συλλογιέται, ζωντανεύει το παρελθόν του, γίνεται θεατής της ίδιας της παλιάς του ζωής όταν ήταν μικρός. Στο τέλος συγκινείται, αλλάζει σαν χαρακτήρας και αποφασίζει τελικά να σκίσει το πωλητήριο που έχει βάλει.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Στο ηλεκτρονικό περιοδικό Housepsych, η ανάμνηση αναφέρεται ως «η αποκατάσταση από τη μνήμη προηγούμενων εικόνων που σχετίζονται διανοητικά με συγκεκριμένα χρονικά και χωρικά γεγονότα». Αναφέρει επίσης πως η μνήμη είναι αυθαίρετη και ακούσια, με την αυθόρμητη εμφάνιση εικόνων στη συνείδηση του ατόμου. Τη στιγμή της αυθαίρετης ανάμνησης των γεγονότων του παρελθόντος, προκύπτει μια ατομική στάση του ατόμου στο παρελθόν, η οποία έχει κάποια συναισθηματική σημασία. Η μνήμη είναι μια διαδικασία στην οποία εξάγονται εικόνες του μακρινού παρελθόντος, είναι μια πνευματική αποκατάσταση των γεγονότων της ζωής, με τη βοήθεια της οποίας δημιουργείται μια συνεχής σύνδεση μεταξύ της πρώιμης παιδικής ηλικίας και του γήρατος ενός ατόμου.

Σύμφωνα με τον Baddeley(2007), η μνήμη θεωρείται επίσης ως ένα πληροφοριακό σύστημα επεξεργασίας με ρητή και απεριόριστη λειτουργία, που αποτελείται από έναν αισθητηριακό επεξεργαστή, μια βραχυπρόθεσμη (ή λειτουργική) και μια μακροχρόνια μνήμη. Ο αισθητήριος επεξεργαστής επιτρέπει στις πληροφορίες από τον έξω κόσμο να ανιχνεύονται με τη μορφή χημικών και φυσικών ερεθισμάτων και να παρακολουθούνται σε διάφορα επίπεδα εστίασης και πρόθεσης. Η μνήμη εργασίας λειτουργεί ως επεξεργαστής κωδικοποίησης και ανάκτησης. Οι πληροφορίες με τη μορφή ερεθισμάτων κωδικοποιούνται σύμφωνα με ρητές ή σιωπηρές λειτουργίες από τον επεξεργαστή μνήμης που λειτουργεί. Η μνήμη εργασίας ανακτά επίσης πληροφορίες από προηγουμένως αποθηκευμένο υλικό. Τέλος, η λειτουργία της μακροχρόνιας μνήμης είναι η αποθήκευση δεδομένων μέσω διαφόρων κατηγοριών, μοντέλων ή συστημάτων.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Η Εβίτα Λύκου(2013) αναφέρει πως το ερώτημα της μνήμης είναι βασανιστικό για τον άνθρωπο, καθώς τα προϊόντα της μνήμης, οι αναμνήσεις, μπορούν να εννοηθούν ως πηγή πόνου και τραύματος και να στιγματίσουν τον ψυχισμό του ατόμου.

Η ψυχανάλυση, όπως συνεχίζει, είναι μια πρακτική βασισμένη στη λειτουργία της γλώσσας. Είναι ταυτοχρόνως η διαδικασία της ανάγνωσης της προσωπικής ιστορίας του ασθενούς και η ίδια η πράξη της αφήγησης· εξαρτάται λοιπόν με τον ίδιο τρόπο από το περιεχόμενο όσο και από την δομή της διατύπωσης της αφήγησης. Η γλώσσα όμως δεν είναι μόνο ένα εργαλείο, ένας γλωσσικός κώδικας που επιτρέπει την επικοινωνία· είναι ένας τρόπος δόμησης της ταυτότητας. Συνεπώς η διαχείριση της μνήμης είναι μια από τις λειτουργίες της γλώσσας, μια λειτουργία που την συνδέει άμεσα με την ψυχανάλυση.

Σύμφωνα με τους Σμιθ και Γουότσον (2010) «η διαδικασία της ανάμνησης περιλαμβάνει μια επανερμηνεία του παρελθόντος μέσα στο παρόν. Δεν πρόκειται για μια παθητική διαδικασία ανάκτησης από μια τράπεζα μνήμης. Αντίθετα, ο άνθρωπος, ενθουσιάζοντας ενεργητικά δημιουργεί το νόημα του παρελθόντος με την πράξη της ανάμνησης. [...]. Αυτό σημαίνει ότι αναπόφευκτα μορφοποιούμε τα θραύσματα της μνήμης σε περίπλοκες κατασκευές που γίνονται οι ιστορίες της ζωής μας».

Στην ταινία «Eternal Sunshine of the Spotless Mind» (2004), που βασίζεται ακριβώς στην ερμηνεία των Σμιθ και Γουότσον, βλέπουμε δύο χαρακτήρες, τον Joel Barish (Jim Carrey) και της Clementine Kruczynski (Kate Winslet), να βιώνουν διάφορες καταστάσεις, άρρηκτα συνδεδεμένες με τις αναμνήσεις της σχέσης τους. Η ταινία αφηγείται με έναν ανάποδο τρόπο την εξέλιξη των γεγονότων. Στην αρχή βλέπουμε τη γνωριμία των δύο πρωταγωνιστών, αλλά όσο προχωρά βλέπουμε ότι δεν είναι τίποτα από μια ψευδαίσθηση στο μυαλό του Joel, όπου μετά από έναν τσακωμό, η Clementine αφαιρεί τις αναμνήσεις που είχε με το Joel. Ο Joel προσπαθεί να κάνει να το ίδιο ξεκινώντας με τον τσακωμό τους. Σε όλη την ταινία βλέπουμε μια συχνή εναλλαγή του παρόντος με το παρελθόν και τον ψυχολογικό πόλεμο που δημιουργείται στον πρωταγωνιστή μας. Ο σκηνοθέτης Michel Gondry δεν χρησιμοποιεί ευφάνταστα σκηνικά και εφέ για την δημιουργία των αναμνήσεων, αλλά επικεντρώνεται σε μια ιατρική καρέκλα και στο μυαλό του Joel για να δώσει το συναίσθημα του παρόντος – παρελθόντος.

Έτσι, σε ψυχαναλυτικούς όρους (Λύκου, 2013), η μνήμη είναι ένα κατασκευασμένο οικοδόμημα, πάνω στο οποίο το άτομο δομεί τις αναμνήσεις που αποτελούν την προσωπική του ιστορία, σε τόσο μεγάλο βαθμό ώστε η ψυχανάλυση θεωρείται πως δεν ασχολείται τόσο πολύ με τον ίδιο τον ασθενή, αλλά με την ιστορία της ζωής του, και την ίδια στιγμή με όλες τις μορφές που μπορεί να πάρει η αφήγηση αυτής της ιστορίας. Το άτομο, είτε υπό την καθοδήγηση του ψυχαναλυτή, είτε απλά βιώνοντας τη ζωή του από μέρα σε μέρα, κατασκευάζει την ιστορία της ζωής του μέσω της γλώσσας· μια ιστορία που επηρεάζεται από εξωτερικούς παράγοντες και σαν αποτέλεσμα επηρεάζει την εξωτερική πραγματικότητα.

Η Μαργαρίτα Οικονομάκου (2019) στο άρθρο της «Η θεραπευτική σημασία των ασήμαντων παιδικών αναμνήσεων», μας επισημάνει ότι στη ζωή όλων των ανθρώπων υπάρχουν αναμνήσεις συνδεδεμένες με συναισθήματα, αισθήσεις, ακόμα και εικόνες, και είναι επενδυμένες με την προσωπική τους εμπειρία, η οποία και τις καθορίζει. Υπάρχουν πολλών ειδών αναμνήσεις: Ευχάριστες, δυσάρεστες, τραυματικές, και πολλές από αυτές τις αναβιώνουμε στο παρόν, είτε με θετικό είτε με αρνητικό τρόπο.

Αυτή την ερμηνεία βλέπουμε να γίνεται πράξη στην ταινία *Memento*, η οποία αφηγείται την ιστορία του Leonard Shelby (Guy Pearce), ο οποίος υπέστη προσωρινή απώλεια μνήμης.

Ο Nolan, στη συγκεκριμένη ταινία, εμπνέεται εν μέρει από τις νευροψυχολογικές μελέτες του διάσημου ασθενούς HM (Henry Gustav Molaison), ο οποίος είχε σοβαρή διαταραχή της μνήμης μετά από επιληπτική νευροχειρουργική και το σύνδρομο αμνηστικού κροταφικού λοβού (Shapin, 2013). Η ταινία καταγράφει τις δυσκολίες του Leonard, ο οποίος πάσχει από πρόδρομη αμνησία μετά από επίθεση στην οποία σκοτώθηκε η σύζυγός του. Η μεταφορά από το παρόν στο παρελθόν γίνεται με τη χρήση του *Black and White*. Ο συνδετικός κρίκος μεταξύ του παρόντος και του παρελθόντος είναι η προσπάθεια του ηθοποιού μας να μαζέψει τις σκέψεις του για το πώς διαδραματίστηκαν τα γεγονότα του παρελθόντος. Για παράδειγμα, το πότε βρέθηκε στο ξενοδοχείο, τι ώρα κλπ.

Όπως επισημαίνει, στην πραγματικότητα δεν έχουμε την ικανότητα να θυμόμαστε τα πάντα από μια σκηνή που έχουμε ζήσει, όποτε «πετάμε» τις άχρηστες πληροφορίες, όπως για παράδειγμα το χρώμα ενός τοίχου, τα διακοσμητικά στοιχεία σε ένα δωμάτιο, ή τις καιρικές συνθήκες που επικρατούσαν. Μπορεί να θυμόμαστε τα συναισθήματα που νιώσαμε ανακαλώντας μια επώδυνη ανάμνηση, αλλά να μην μπορούμε να θυμηθούμε τι χρώμα μπλούζα φορούσαμε ή το πως είμασταν ντυμένοι. Με αυτόν τον τρόπο, αυτά τα «καρέ» μνήμης που έχουν αποθηκευτεί, είναι τμηματικά και δεν περιέχουν όλες τις ακριβείς πληροφορίες.

Όταν λοιπόν φέρνουμε στο μυαλό μας η διηγούμαστε μια ανάμνηση, ουσιαστικά στην προσπάθεια μας να την ανακτήσουμε, συμπληρώνουμε κάθε φορά τα στοιχεία που λείπουν, ανάλογα με την ψυχική μας κατάσταση. Όπως είναι κατανοητό, πολλές φορές η πραγματική ανάμνηση δεν είναι όπως η αρχική, αλλά είναι χρωματισμένη με τα στοιχεία της εμπειρίας. Αυτός είναι ο λόγος που «ωραιοποιούμε» νοσταλγικές αναμνήσεις, ή που όταν δούμε ένα βίντεο από την παιδική μας ηλικία ή τα σχολικά χρόνια, παρατηρούμε μικρές λεπτομέρειες λέγοντας «δεν το θυμόμουν αυτό» ή «το είχα ξεχάσει».

Στις αναμνήσεις ανακαλούνται επιπλέον αισθήσεις, συναισθήματα, ακόμη και μυρωδιές. Επίσης, όταν αφηγούμαστε μια δυσάρεστη ανάμνηση, υπάρχουν διακοπές στην αφήγηση, καθώς και κενά που αφορούν μεγάλο κομμάτι της, πράγμα το οποίο οφείλεται στην απώθηση, έναν μηχανισμό που μας προστατεύει από τον ψυχικό πόνο.

Ο Alfred Adler (1933), ιδρυτής της Ατομικής ψυχολογίας, ορίζει τις πρώιμες παιδικές αναμνήσεις ως «πρωτότυπα τρόπου ζωής», υπό την έννοια ότι παρουσιάζουν, εκτός από τον πρωταρχικό σκοπό του ατόμου, τα χαρακτηριστικά που μας συνοδεύουν σε όλη τη διάρκεια της ζωής μας.

Η αποκωδικοποίηση των πρώτων αναμνήσεων χρησιμοποιεί, στην πραγματικότητα, το ίδιο αναλογικό-διαισθητικό μοντέλο που πρότεινε ο Alfred Adler και για την ερμηνεία των ονείρων. Αυτή η μεθοδολογία αξιολογεί τη δομή μιας παλιάς παιδικής μνήμης με τον ίδιο τρόπο όπως μια αλληγορική δομή, ακριβώς όπως το περιεχόμενο του ονείρου θεωρείται πάντοτε από τον Adler ως αλληγορικό.

Τόσο η αφήγηση μιας ανάμνησης όσο και η ονειρική γλώσσα, που δεν μπορούν να εκφραστούν μέσα από έννοιες, κωδικοποιούνται σε μεταφορές και αλληγορίες ικανές να παρέχουν συμβολική κάλυψη σε συναισθηματικά ή αντικρουόμενα περιεχόμενα.

Στη σειρά HUNTERS που διαδραματίζεται μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, όπου υπάρχουν ακόμη Νάζι που θέλουν να εξουδετερώσουν τους Εβραίους στην Αμερική, βλέπουμε σε διάφορα πλάνα αυτό που θέλει να αφηγηθεί ο σκηνοθέτης Alfonso Gomez- Rejon: κάτι που διαδραματίζεται στο Auschwitz και χρησιμοποιεί την αφήγηση σαν κύριο σκοπό. Ο ηθοποιός ξεκινά στο παρόν και λέει «εμείς τότε.. », και το πλάνο αλλάζει στο παρελθόν, αλλά η αφήγηση ακόμη υπάρχει. Σε κάποια σημεία χρησιμοποιεί και διάφορα προσωπικά αντικείμενα που ανήκουν σε κάποιον και μας αφηγείται την ιστορία του αντικειμένου.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ – ΙΑΚΩΒΟΥ ΜΑΞΙΜΟΣ

Επηρεασμένος λοιπόν από τις προαναφερθείσες ταινίες, αλλά όχι μόνο-το τραγούδι των Maroon 5 «MEMORIES» (<https://www.youtube.com/watch?v=S1PhMPnQ58k>) και η διασκευή του τραγουδιού από το κανάλι Alpha Studio (<https://www.youtube.com/watch?v=DJVPIIDT2zw>), όπου οι καλλιτέχνες δημιούργησαν ένα animation βασισμένο στο τραγούδι, είχε και αυτό τη δική του επίδραση- αποφάσισα να δημιουργήσω και εγώ με την σειρά μου μια πειραματική ταινία βασισμένη πάνω στις αναμνήσεις. Ήθελα να επικεντρωθώ στις προσωπικές αναμνήσεις που όλοι βιώσαμε, και που προκάλεσαν σε εμάς διάφορα συναισθήματα, κυρίως χαρά, λύπη και νοσταλγία. Έμπνευσή μου για την ταινία ήταν τόσο οι προσωπικές μου εμπειρίες αλλά και οι εμπειρίες φίλων μου.

Για την τελική συγγραφή του σεναρίου χρειάστηκαν αρκετές διασκευές. Η αρχική μορφή ήταν περισσότερο εστιασμένη στη μητέρα και στη δική της συμβολή στη ζωή του Κίμωνα. Επίσης, είχα σκεφτεί η ταινία να είναι σε μορφή stop-motion. Κατέληξα εν τέλει σε ένα σενάριο που βασίζεται πάνω στις προσωπικές αναμνήσεις του Κίμωνα.

Χαρακτηριστικά, στην ταινία χρησιμοποίησα κυρίως εικόνες και αντικείμενα, μέσα από τα οποία γινόταν η μεταφορά από το παρόν στο παρελθόν. Η σύνδεση επίσης γινόταν μέσω διαφόρων αισθήσεων, κι όχι μόνο μέσω της πιο προφανούς αίσθησης, που είναι η όραση. Έτσι, η σύνδεση γίνεται και μέσω της ακοής, της όσφρησης, ακόμη και της αφής.

Για παράδειγμα, το πικάπ είναι ένα αντικείμενο που ο Κίμωνας κληρονόμησε από τον πατέρα του. Είναι το πρώτο αντικείμενο που βλέπει μέσα στο σπίτι, και το οποίο, χρησιμοποιώντας το, τον μεταφέρει για πρώτη φορά πίσω στο παρελθόν του. Μέσω της νοσταλγικής μουσικής, που είναι ένα πολύ δυνατό ερέθισμα –το οποίο συχνά μας συνδέει με το παρελθόν μας– γίνεται η πρώτη νοερή μεταφορά του Κίμωνα στα προηγούμενα χρόνια και στην παιδική του ηλικία.

Αργότερα, στην κουζίνα, για να γίνει η σύνδεση μεταξύ των δύο χρόνων (παρόντος – παρελθόντος) χρησιμοποίησα μια άλλη αίσθηση, αυτήν της όσφρησης, το ερέθισμα της οποίας προέρχεται από ένα βαζάκι μπαχαρικών. Ο Κίμωνας το ανοίγει, οσφραίνεται, χαμογελά και κατευθείαν μεταφέρεται στον καιρό που η μητέρα του μαγείρευε μαζί του όταν ήταν μικρός, μαθαίνοντας του χιλιάδες τα μυστικά της κουζίνας.

Μεγαλύτερο συσχετισμό όμως βλέπουμε στο photo-book που ανοίγει αργότερα ο Κίμωνας, μέσα στο οποίο έχει απαθανατιστεί όλη η παιδική του ηλικία και εξέλιξη μέχρι την ενηλικίωση.

Οι περισσότεροι άνθρωποι βγάζουν φωτογραφίες μηχανικά, χωρίς να σκέφτονται συνειδητά τον λόγο για τον οποίο τις βγάζουν, συνήθως είτε γιατί θέλουν να δείξουν τα μέρη που πήγαν, είτε γιατί βρίσκονται σε κάποιο κοινωνικό γεγονός, είτε γιατί απλά απολαμβάνουν να βγάζουν φωτογραφίες. Στην πραγματικότητα όμως, οι φωτογραφίες είναι το μέσον για να διατηρήσουν στη μνήμη τους τα συναισθήματα

και τις σημαντικές τους στιγμές. Όταν ο χρόνος έχει πια περάσει και οι αναμνήσεις έχουν ξεθωριάσει από το μυαλό και έχουν περάσει στην καρδιά, η φωτογραφία έρχεται να τις βοηθήσει να αναδυθούν και πάλι στην επιφάνεια και να τις ζωντανέψουν. Μέσα από το κιτρινωμένο χαρτί αποτυπώνονται στιγμές, εμπειρίες, εντυπώσεις. Όλες αυτές οι φωτογραφίες γεννούν συναισθήματα και σκέψεις σε όποιον τις βλέπει, ακόμη και χωρίς να γνωρίζει το τι έχει διαδραματιστεί ακριβώς.

Η φωτογραφία έχει επίσης συχνά την ικανότητα να δημιουργεί αντιθέσεις και τροφή για συζήτηση και διάλογο. Μας βοηθά να φανταστούμε, να γελάσουμε, να κλάψουμε· να σκεφτούμε, να προβληματιστούμε, να αποκτήσουμε μια οπτική γνώση σε γεγονότα που διαδραματίστηκαν στο παρελθόν. Διατηρεί τη μνήμη του παρελθόντος ζωντανή, και αποτελεί το ερέθισμα για το ξεκλείδωμα των καλά κρυμμένων αναμνήσεων του κάθε ατόμου, όπως συμβαίνει στην περίπτωση του Κίμωνα.

Γενικά λειτουργεί κυρίως σαν ένα μέσο προβολής του εαυτού μας και των καταστάσεων που ζούμε. Είναι μια ανάμνηση που μένει στον χρόνο, και η ταινία μου είναι το όχημα για το ταξίδι στο παρελθόν, ένα ταξίδι που οδηγεί στην ψυχολογική ανακατεύθυνση του ήρωα και στην αλλαγή του τρόπου σκέψης του. Το όχημα αυτό επιβιβάζεται σε ένα άλλο μέσο δημιουργίας αναμνήσεων, τη φωτογραφία, και αυτή αποτελεί το διαρκές αποτύπωμα του παρελθόντος· μια ανάμνηση που υπάρχει διαχρονικά.

Οι φωτογραφίες αυτή τη φορά είναι το οπτικό ερέθισμα για να ξεκινήσει το ταξίδι των αναμνήσεων. Ο Κίμωνας όμως συχνά χαϊδεύει το άλμπουμ ή κρατάει με τρυφερό τρόπο τις φωτογραφίες, δείχνοντας με αυτό τον τρόπο τη συγκίνηση και γενικά όλη τη θύελλα των συναισθημάτων που τον συνεπαίρνει. Η αφή πλέον, μαζί με την όραση, αποτελούν τις δύο κυρίαρχες αισθήσεις που μεταφέρουν τον Κίμωνα στον κόσμο των αναμνήσεών του και που προκαλούν τον κυκεώνα των συναισθημάτων που θα τον οδηγήσουν στην τελική του απόφαση – να σκίσει το πωλητήριο.

Ο Κίμωνας βρίσκει λοιπόν τυχαία το άλμπουμ που του έχουν φτιάξει οι γονείς του, φυλαγμένο σε μία συρταριέρα. Η αφιέρωση που διαβάζει εκεί του κινεί αμέσως το ενδιαφέρον: «Για εσένα, I+I». Αυτή η αφιέρωση υποδηλώνει το γεγονός ότι οι γονείς του το κρατούσαν, για να το δώσουν σε εκείνον την κατάλληλη στιγμή, στιγμή όμως που δυστυχώς δεν πρέπει βρέθηκε, αφού πλέον δεν βρίσκονται εν ζωή.

Στην πρώτη σελίδα βλέπουμε τους γονείς του, πριν τη γέννηση του Κίμωνα, ανέμελους και ξέγνοιαστους, να βρίσκονται σε κάποιο χωριό.

Ακολουθεί μία φωτογραφία, όπου όλη η οικογένεια (μαζί και ο Κίμωνας) βρίσκεται στο σαλόνι. Τραγουδάνε μαζί και διασκεδάζουν. Ο Κίμωνας τότε, έχοντας τη φωτογραφία σαν αφορμή, αφήνει για λίγο το άλμπουμ. Βρίσκει την κιθάρα, από καιρό ξεχασμένη μέσα στην ντουλάπα, και κάθεται στην άκρη του κρεβατιού. Βάζει την κιθάρα στα πόδια του και προσπαθεί να παίξει, αλλά δεν ξέρει, κι έτσι ακούγεται μόνο ένα απαλό τρίξιμο. Αυτή η σκηνή όμως μας μεταφέρει οπτικά στο παρελθόν. Ο πατέρας του κάθεται στο σαλόνι, και δίπλα του βρίσκεται ο Κίμωνας μικρός. Ο πατέρας του παίζει κιθάρα και όλοι μαζί τραγουδάνε. Στη σκηνή δεν δίνεται έμφαση στο τι λένε ή τι παίζει στην κιθάρα, γιατί ο σκοπός της είναι η μεταφορά του θεατή σε αυτή τη ζεστή, οικογενειακή στιγμή. Η μουσική και ο ήχος λοιπόν δεν έχουν

πρωταγωνιστικό ρόλο –η εικόνα είναι αυτή που κυριαρχεί. Επιστρέφουμε αργότερα στο παρόν, όπου ο Κίμωνας αφήνει την κιθάρα και πηγαίνει πίσω στο γραφείο του.

Επόμενη φωτογραφία είναι αυτή του μικρού Κίμωνα, που βρίσκεται στα πόδια της μητέρας του και ανέμελος παίζει μαζί της. Ο ενήλικος Κίμωνας χαμογελάει και στρέφει την καρέκλα του πίσω, προς το μέρος όπου βγήκε η φωτογραφία, δημιουργώντας τρυφερά στο μυαλό του την εικόνα αυτή.

Αφού αυτή η εικόνα σβήσει, συνεχίζουμε την ιστορία μας με τα γενέθλια του Κίμωνα, μια αγαπημένη, γλυκιά ανάμνηση. Εκεί παίρνει και το δώρο των γονιών του, που είναι η πρώτη του φωτογραφική μηχανή. Θυμάται με συγκίνηση το δώρο αυτό και το γεγονός αυτό λειτουργεί σαν αφορμή για την επόμενη σκηνή, όπου βλέπουμε τον πατέρα του Κίμωνα να δείχνει σε αυτόν πώς μπαίνει το φιλμ στη μηχανή και πώς δουλεύει.

Στην συνέχεια της ιστορίας, βλέπουμε πως οι αναμνήσεις του Κίμωνα έρχονται σε αυτόν χωρίς κάποιο μέσο, χωρίς κόπο: τα ερεθίσματα έχουν πετύχει το στόχο τους, το ταξίδι συνεχίζεται χωρίς τη βοήθειά τους.

Η επόμενη λοιπόν ανάμνηση αφορά εκείνον όταν ήταν μικρός και έπαιζε με το τρενάκι του στον διάδρομο. Αποτελεί μια στιγμή αθωότητας, μια στιγμή ίσως ασήμαντη, όταν συνέβη, αλλά πολύ συγκινητική σαν ανάμνηση, τριάντα και πλέον χρόνια μετά.

Έπειτα βλέπουμε μέσα από τις φωτογραφίες τον εορτασμό των Χριστουγέννων. Διάφορα στιγμιότυπα εναλλάσσονται την ώρα που η οικογένεια στολίζει το χριστουγεννιάτικο δέντρο. Χαρούμενες, απλές, οικογενειακές στιγμές, που χαρίζει η ατμόσφαιρα της γιορτής αυτής, και που τελειώνει με την πιο αγαπημένη του πράξη, το να τοποθετήσει δηλαδή, όπως κάθε χρόνο, αυτός το αστέρι στο δέντρο.

Φτάνουμε έτσι σιγά-σιγά στο τέλος, όπου βλέπουμε τον Κίμωνα με τους γονείς και τη γυναίκα του να ποζάρουν μπροστά από μια εκκλησία. Αναμνηστικές φωτογραφίες, χορός, χαρά, ευχάριστες στιγμές, στιγμές ευτυχίας. Αυτή τη φορά το παρελθόν ενώνεται με το παρόν αλλά και το μέλλον, καθώς η θέα του νιόπαντρου ζευγαριού δίνει ελπίδες και προσδοκίες για το μέλλον, τόσο στον Κίμωνα, όσο και στον θεατή. Η ιστορία συνεχίζεται... κι αυτή τη φορά ο Κίμωνας μονάχος είναι αυτός που θα τη συνεχίσει. Ο Κίμωνας θα πρέπει αυτός να γεμίσει τις υπόλοιπες σελίδες του άλμπουμ.

Μέσα λοιπόν από αυτή τη θάλασσα αναμνήσεων, ο Κίμωνας ξαναγεννιέται. Γίνεται άλλος άνθρωπος – ή, καλύτερα, επιστρέφει στον παλιό, καλό, ανέμελό του εαυτό. Ξαναγεμίζει με χαρά, αισιοδοξία και δύναμη, και συνειδητοποιεί την αξία των γονιών του, των αναμνήσεών του, τον κληροδοτημάτων του, γι' αυτό αλλάζει την πρωταρχική του γνώμη και τον σκοπό της επίσκεψης του: Τελικά δεν θα πουλήσει το σπίτι -δεν μπορεί να το πουλήσει.

Στην επιλογή της μουσικής επέλεξα να συνεργαστώ με ένα νεαρό μουσικοσυνθέτη, του οποίου το μουσικό στιλ γνωρίζω και θεωρούσα ότι ταιριάζει με την ιδέα που έγραφα. Μιλήσαμε για ώρες μαζί. Του εξήγησα με λεπτομέρειες το σενάριο μου, τον χαρακτήρα του πρωταγωνιστή μου, τον σκοπό της επίσκεψης του στο σπίτι των γονιών του, τις εναλλαγές από την πραγματικότητα στις αναμνήσεις, όλα τα

συναισθήματα που τον κατακλύζουν, τι ήθελα γενικά να δίνει, να συμπληρώνει και να ενισχύει η μουσική στην ταινία. Πολύ σημαντικό στοιχείο της μουσικής είχα θεωρήσει επίσης το να γίνει ένα δέσιμο μεταξύ εικόνας και ήχου.

Αφότου λοιπόν η ταινία γυρίστηκε, τότε ο μουσικός ανέλαβε δράση: Βλέποντάς την και μπαίνοντας στα παπούτσια του πρωταγωνιστή, μπόρεσε να δει με τα δικά του μάτια τι ήθελα να γράψει, κι έτσι κατέληξε στη μελωδία που ακούγεται μόλις ο Κίμωνας ανοίγει το πικάπ, μια μελωδία γραμμένη αποκλειστικά για την ταινία αυτή. Σημαντικό επίσης στοιχείο της, εφόσον προέρχεται από ένα πικάπ, είναι το ότι στη μελωδία υπάρχει ένα vinyl άκουσμα, το οποίο μιμείται τον δίσκο που παίζει. Η συνεργασία μας λοιπόν με τον μουσικό ήταν άψογη. Με άκουσε με προσοχή και πιστεύω ότι το πετύχαμε: το αποτέλεσμα ήταν αυτό που ήθελα.

Όσον αφορά τον ήχο, προτίμησα να αφήσω τους υπάρχοντες, φυσικούς ήχους. Όταν ο πρωταγωνιστής ανάβει το πικάπ, ακούγεται κατά κύριο λόγο η μουσική από πιάνο και ντραμς. Επίσης, επέλεξα να αφήσω τη μουσική να ακούγεται κατά τη διάρκεια του μεγαλύτερου μέρους της ταινίας, ούτως ώστε να δρα σαν συνδετικός κρίκος μεταξύ του παρελθόντος και του παρόντος. Ακούγεται πάντοτε στο βάθος, απαλή, ήπια, νοσταλγική και ονειρική, για να μην αποσπά την προσοχή του θεατή, αλλά να ενώνεται με την εικόνα και να την συμπληρώνει.

Η μουσική λοιπόν μεταφέρει στον θεατή το αίσθημα της νοσταλγίας που πλημμυρίζει τον Κίμωνα, και είναι το μέσο με το οποίο, σε συνδυασμό με τις φωτογραφίες, έρχεται ξανά σε επαφή με το παρελθόν του και τον προηγούμενο, ανέμελο εαυτό του, το μέσο με το οποίο επαναπροσδιορίζει τις αξίες και τις επιθυμίες του.

ΣΕΝΑΡΙΟ

FADE IN:

1. ΕΞΩΤ.- ΜΕΣΗΜΕΡΙ - ΔΡΟΜΟΣ - ΜΕΡΑ - ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Ο Κίμωνας παρκάρει το αμάξι του. Φοράει ένα μαύρο παντελόνι, και ένα μαύρο πουκάμισο. Στο ράδιο του αυτοκινήτου λέει «Γεια σας φίλοι ακροατές. Σήμερα έχουμε 27 Δεκεμβρίου..».

Ο Κίμωνας ανοίγει το ντουλαπάκι του αυτοκίνητου να πάρει τα κλειδιά του σπιτιού.

Μέσα υπάρχει μια κάρτα ανεργίας με το όνομα του. Προσπαθεί να πάρει τα κλειδιά του σπιτιού, στην προσπάθεια του να τα πάρει πέφτει 1 κουτάκι φιλμ ξεχασμένο από καιρό. Ο Κίμωνας το παίρνει, το κοιτάζει για 1 δευτερόλεπτο και μετά το ρίχνει πίσω στο ντουλαπάκι. Παίρνει τα κλειδιά και από την καρέκλα του συνοδηγού ένα χαρτί και βγαίνει έξω.

Ο Κίμωνας κολλάει το χαρτί στον τοίχο του σπιτιού.

« Πωλείται το παρών. Τηλέφωνο »

CUT TO

2. ΕΞΩΤ. - ΠΑΤΡΙΚΟ -ΜΕΡΑ - ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Ο Κίμωνας μπαίνει στο σπίτι.

Ένα ημερολόγιο έχει μείνει στην ημερομηνία 08 Αυγούστου. Μια εικόνα του Χριστού και δίπλα ένα καντήλι σβηστό. Πάνω στη βιβλιοθήκη βρίσκονται 2 παλιά κουτάκια φιλμ. Δίπλα στη βιβλιοθήκη βρίσκεται ένα πικ-απ. Διαλέγει ένα βινύλιο και το βάζει να παίζει. Περνάει στην κουζίνα. Μπαίνει μέσα. Του έρχονται αναμνήσεις, κυρίως ομιλίες.

Ιγνάτιος

Πωω, πάλι μας κατάστρεψαν αυτοί οι πολιτικοί.

Ιόλη

(Καθώς κάνει καφέ)

Άσε μας, ρε παιδί μου και εσύ.

Ακουμπά τα μαγειρικά σκεύη. Ανοίγει ένα βαζάκι μπαχαρικών. «μυρωδιές Ιόλης». Είναι σχεδόν άδειο. Το μυρίζεται. Φεύγει από την κουζίνα. Στα μέσα των σκαλιών

σταματά και κοιτάζει το καθιστό. Βρίσκεται ο ίδιος του σε μικρή ηλικία να παίζει.

Πηγαίνει στο δωμάτιο των γονέων του.

Μια εικόνα του Κίμωνα βρίσκεται στο μικρό τους γραφείο.

Σε μια μικρή συρταριέρα πάνω βρίσκεται ένα ξεχασμένο βιβλίο.

Προχωρά στο δωμάτιο του. Απλό, ξεχασμένο. Πάνω στο γραφείο του ο Κίμωνας μικρός (11 χρονών) ζωγραφίζει πάνω σε ένα χαρτί.

Λίγα βιβλία στη βιβλιοθήκη. Μια εικόνα του Χριστού και ένας Σταύρος βρίσκονται στον τοίχο του πάνω από το γραφείο.

Ένα γυμνό κρεβάτι.

Κάθεται στο γραφείο του.

Αριστερά μια μολυβοθήκη.

Από περιέργεια ανοίγει τα συρτάρια του. Στο πρώτο συρτάρι κάτι ξεχασμένα στυλό και μολύβια. Στο δεύτερο κάτι ασήμαντα χαρτιά. Ανοίγει και το τρίτο συρτάρι και βλέπει κάτι για πρώτη φορά. Είναι ένα photo - album. Δίπλα βρίσκονται 2 φωτογραφικές μηχανές.

Το βγάζει και το βάζει στο γραφείο. Το ανοίγει.

Είναι μια φωτογραφία των γονέων του έφηβοι.

Κάτω ένα μικρό κείμενο.

«Γεια εσένα.

Με αγάπη I & I.»

Συγκινείται.

Τυρίζει στην επόμενη σελίδα.

Κάνει λίγο πίσω και κοιτάζει τα ντουλάπια του.

Σηκώνεται και πηγαίνει σε ντουλάπι του.

Μέσα βρίσκεται μια ξεχασμένη κιθάρα , ξεκούρδιστη από τον καιρό που έχει κάποιος να παίξει. Κάθεται στην άκρη του κρεβατιού.

Βάζει το ένα πόδι στο κρεβάτι και στηρίζει την κιθάρα στο πόδι του.

Προσπαθεί να παίξει.

MATCHING TRANSITION - FLASHBACK

3. ΕΣΩΤ. - ΠΑΤΡΙΚΟ - ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Ο Ιγνάτιος (26 χρονών) κάθεται όπως κάθεται ο Κίμωνας.

Ο Ιγνάτιος παίζει την κιθάρα.

Η Ιόλη έχει στο λαιμό της μια παλιά φωτογραφική και φωτογραφίζει τον Ιγνάτιο ενώ παράλληλα χορεύει και τραγουδά με τον Κίμωνα. (Δεν ακούμε το τραγούδι αλλά εστιάζουμε και στον Ιγνάτιο , Ιόλη και Κίμωνα).

CUT

4. ΕΣΩΤ. - ΠΑΤΡΙΚΟ - ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Ο Κίμωνας χαμογελά.

Αφήνει την κιθάρα και επιστρέφει στο γραφείο.

Γυρίζει στην επόμενη σελίδα, βγάζει την φωτογραφία από το άλμπουμ και κάνει με την καρέκλα του λίγο πίσω.

Προσπαθεί να ταιριάξει τη φωτογραφία με τη γωνία του δωματίου.

Στη φωτογραφία βλέπουμε την Ιόλη (28 χρονών) να βρίσκεται στο δωμάτιο του.

Κάθεται στο κρεβάτι. Χαϊδεύει την κοιλία της.

Ο Κίμωνας μένει για λίγο στη φωτογραφία και μετά τη γυρίζει στην πίσω πλευρά. Πίσω γράφει

«Σε περιμένουμε Κίμωνα, I & I.»

Επιστρέφει στο γραφείο του. Στην επόμενη σελίδα είναι μια φωτογραφία από ένα βαζάκι που γράφει «μυρωδιές Ιόλης».

CUT - FLASHBACK

5. ΕΣΩΤ. - ΠΑΤΡΙΚΟ ΚΟΥΖΙΝΑ - ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Ο Κίμωνας (9 χρονών) βρίσκεται στην κουζίνα. Μια κατσαρόλα βράζει νερό. Η μητέρα του (29 χρονών) διαλέγει για το φαγητό ένα κουτάκι μπαχαρικών που γράφει «μυρωδιές Ιόλης». Η Ιόλη βάζει τα μακαρόνια στο πιάτο και επιστρέφουμε πίσω.

MATCHING TRANSITION

6. ΕΣΩΤ. - ΠΑΤΡΙΚΟ - ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Τρέχουν τα σάλια του Κίμωνα τα σκουπίζει με το χέρι του και γυρίζει σελίδα και βλέπει τη μητέρα του ξαπλωμένη στο κρεβάτι και πάνω στο στήθος της ο Κίμωνας (μωρό) κοιμάται.

Ο Κίμωνας σηκώνει τη φωτογραφία.

Στην πίσω όψη γράφει

«Καλώς ήρθες Κίμωνα».

Συγκινείται.

Γυρίζει τη σελίδα.

Το πρόσωπό του γεμίζει θαυμασμό.

THROUGH THE PICTURE - FLASHBACK

7. ΕΣΩΤ. - ΣΠΙΤΙ ΠΑΤΡΙΚΟ - ΑΠΟΓΕΥΜΑ - ΣΑΛΟΝΙ

Ο Κίμωνας (35 χρονών) μένει ακίνητος.

Κοιτάζει δεξιά και αριστερά. Ξανά - ζει το γεγονός.

Η Ιόλη (38 χρονών) και ο Ιγνάτιος (38 χρονών) βρίσκονται δίπλα από τον Κίμωνα. Μια φωτογραφική πάνω στο τριπόδι στέκεται εκεί. Καταγράφει το γεγονός
Ο μεγάλος Κίμωνας (35 ετών) δακρύζει.
Η Ιόλη και ο Ιγνάτιος δίνουν ένα δώρο στον Κίμωνα (10 ετών). Ο Κίμωνας το ανοίγει με χαρά. Είναι μια φωτογραφική μηχανή, η πρώτη του φωτογραφική μηχανή.
Ο Κίμωνας (10 ετών) κρατάει τη μηχανή και αγκαλιάζει τους γονείς του.

CUT

8. ΕΣΩΤ. - ΠΑΤΡΙΚΟ - ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Ο Κίμωνας (35 ετών) κουνάει το κεφάλι του.
Γυρίζει στην επόμενη σελίδα.
Ανοίγει ξανά την συρταρίερα του και παίρνει τις 2 φωτογραφικές.
Παίρνει την yashika και την ανοίγει.

MATCHING TRANSITION - FLASHBACK

9. ΕΣΩΤ.- ΠΑΤΡΙΚΟ - ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Ο Κίμωνας (10 ετών) ανοίγει τη φωτογραφική.
Δίπλα του είναι ο πατέρας του
Του δείχνει πως δουλεύει η μηχανή. Πώς βάζει το φιλμ. Τις ρυθμίσεις.
Ο πατέρας του κλείνει τη φωτογραφική και επιστρέφουμε στο παρόν. Γυρίζει τη σελίδα.
Ο Κίμωνας βλέπει τη φωτογραφία. Κοιτάζει προς την πόρτα του.

PAN LEFT

10. ΕΣΩΤ.- ΣΠΙΤΙ ΠΑΤΡΙΚΟ - ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Ο Κίμωνας μικρός (2 χρονών) παίζει στο διάδρομο.

PAN RIGHT - FLASHBACK

11. ΕΣΩΤ. - ΠΑΤΡΙΚΟ - ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Ο Κίμωνας γυρνάει την φωτογραφία Χριστούγεννα.

THROUGH THE PICTURE - FLASHBACK

12. ΕΣΩΤ.- ΣΠΙΤΙ ΠΑΤΡΙΚΟ - ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Χριστούγεννα. Από το πικ-απ ακούγεται μια σοφτ τζαζ μουσική (είναι η ίδια μουσική που παίζει και στο παρόν). Ο Κίμωνας (10χρονών) και η Ιόλη φτιάχνουν το Χριστουγεννιάτικο δέντρο. Βάζουν τα στολίδια, γελάνε. Στο κάδρο μπαίνει και ο Ιγνάτιος, που βοηθά τον Κίμωνα να βάλει το αστέρι στην κορυφή του δέντρου. Μαζεύονται και οι τρεις μπροστά στο δέντρο και ακούγεται το φλας της φωτογραφικής μηχανής.

CAMERA FLASH SOUND

13. ΕΣΩΤ.- ΣΠΙΤΙ ΠΑΤΡΙΚΟ - ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Ο Κίμωνας επιστρέφει στο άλμπουμ. Γυρίζει στην επόμενη σελίδα. Στην φωτογραφία βλέπουμε τον Κίμωνα να φοράει ένα μαύρο μανδύα και να κρατάει στο χέρι του ένα χαρτί τυλιγμένο με μια κορδέλα κόκκινη. Δίπλα του βρίσκονται οι γονείς του και η κοπέλα του. Προσπαθεί να μην συγκινηθεί. Τρίβει τη μύτη του. Γυρίζει στην επόμενη σελίδα. Την βλέπει για λίγο και μετά σηκώνει το βλέμμα προς τον Σταυρό.

MATCHING TRANSITION - FLASHBACK

14. ΕΣΩΤ. - ΕΚΚΛΗΣΙΑ - ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Βρισκόμαστε μέσα σε μία εκκλησία. Zooming out από τον Σταυρό της εκκλησίας βλέπουμε τους νεόνυμφους Κίμωνα και την γυναίκα του να ποζάρουν μπροστά στην πόρτα της εκκλησίας. Ο Ιγνάτιος τους φωτογραφίζει. Αφήνει την φωτογραφική σε ένα τρίποδο και πηγαίνει να τους αγκαλιάσει. Μαζεύονται η Ιόλη , Ιγνάτιος , Κίμωνας και η γυναίκα του για ομαδική.

MATCHING TRANSITION

15. ΕΣΩΤ.- ΠΑΤΡΙΚΟ - ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Ο Κίμωνας δακρύζει. Ρουφάει τη μύτη του. Είναι συγκινημένος. Δίνει στον εαυτό του λίγο χρόνο. Γυρίζει την επόμενη σελίδα, δεν υπάρχει φωτογραφία, γυρίζει την επόμενη σελίδα, άδεια.

Ανοίγει το πορτοφόλι του και παίρνει τη φωτογραφία που έχει μέσα. Είναι η Ιόλη και έχει στην αγκαλιά της το παιδί του. Δίπλα της ο Ιγνάτιος και πίσω τους ο Κίμωνας και η γυναικά του. Χαμογελά.

Τη βάζει στο άλμπουμ.

Οι υπόλοιπες σελίδες είναι άδειες.

Φτάνει στο τέλος. Υπάρχει ένα μήνυμα,

«Συνέχισε τη δικιά σου ιστορία, Κίμωνα.» «CARPE DIEM».

Ανοίγει την συρταρίερα παίρνει τα 2 κουτάκια φιλμ. Βάζει το ένα στη φωτογραφική μηχανή. Οπλίζει τη φωτογραφική μηχανή.

Σηκώνεται, βάζει στον λαιμό του τη φωτογραφική, παίρνει κάτω από τη μασχάλη του το άλμπουμ και στο άλλο χέρι του την άλλη φωτογραφική.

Κλείνει το πικ - απ.

Ρίχνει μια τελευταία ματιά στο σπίτι. Φεύγει.

CUT

16. ΕΣΩΤ. - ΕΙΣΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΣ - ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Κοντοστεύκεται στην είσοδο του σπιτιού, για λίγο και σκίζει το χαρτί που γράφει πωλείται.

CONTINUOUS

17. ΕΣΩΤ.- ΜΕΣΗΜΕΡΙ - ΔΡΟΜΟΣ / ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΚΙΜΩΝΑ - ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Ο Κίμωνας φτάνει στο αυτοκίνητο του.

Μπαίνει μέσα αφήνει το φωτό - άλμπουμ και τη φωτογραφική στο κάθισμα του αυτοκινήτου.

Βλέπει το κενό για λίγο, ανοίγει το ντουλαπάκι του αυτοκινήτου, παίρνει το κουτάκι του φιλμ που υπάρχει εκεί, το περιεργάζεται για λίγο και το αφήνει δίπλα από τη φωτογραφική.

FADE OUT

STORYBOARD

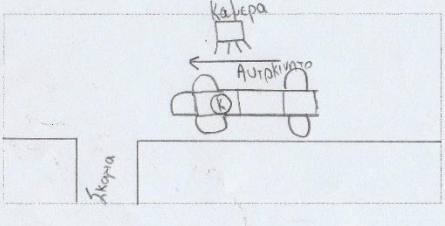
PROJECT Memories PAGE 1

SCENE # 1

SHOT # 1

SIZE MS

LENS

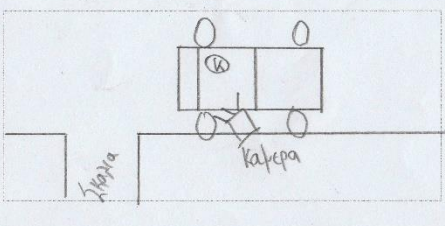
- Μέσα ο ηγανω
- Ακουγεται στο βάθος ηχος των προσατιων
- Σταθερα η καμερα

SCENE # 1

SHOT # 2

SIZE M.C

LENS

- Μέσα ο κοντινο ηγανω
- Διαθερο ηγανω
- Στο βάθος συνεχίζει να αυουγεται ο ηχος προσατιων

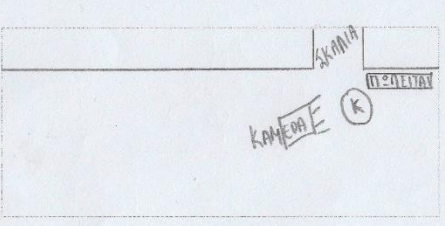
PROJECT Memories PAGE 2

SCENE # 1

SHOT # 3

SIZE MS

LENS

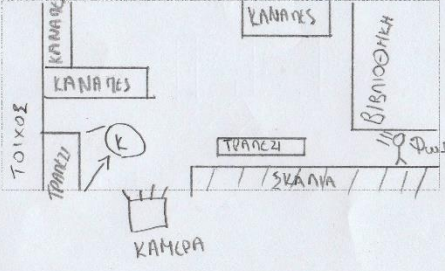
- Μέσα ο ηγανω
- Ο ηχος συνεχίζει το ίδιο

SCENE # 2

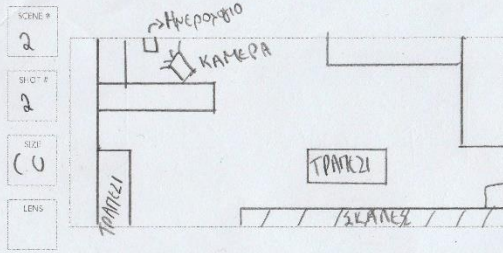
SHOT # 1

SIZE MS

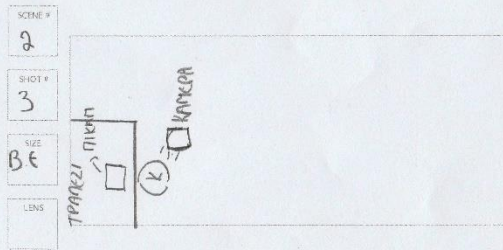
LENS

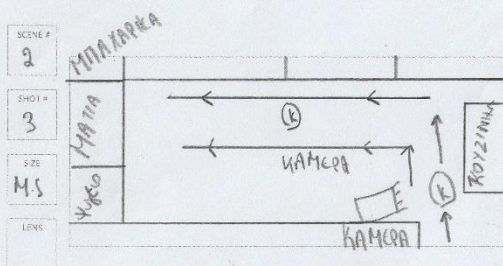
- Μέσα ο ηγανω - γενικο ηρωτα το σαλονι
- Λογο του και μετα κιναι ο κινωμας
- Ο ηχος του νεμου χαλαρουμει, αυουγεται
- αυου αση και ακουγεται
- Ένα φως στα δεξια

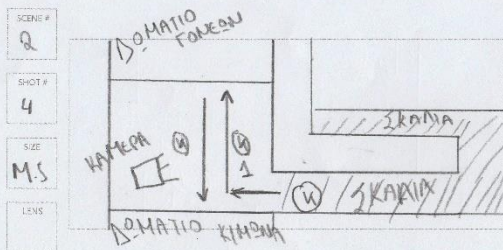
-Κουτιές γυγεις σε 2 πειρατοβερδες

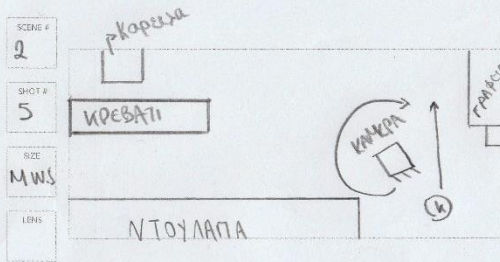
-Bird's eye
-Fade in η κουζίνα (για slow beat
ντραμς - μουσ.)

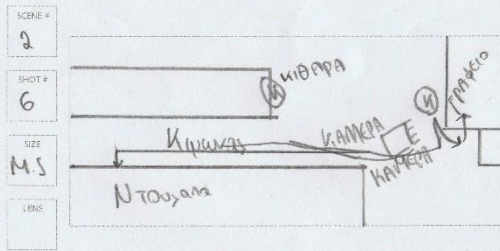
-Η κάμερα βρίσκεται σε gimbal
-Ακουζαφέτε τον κίτωνα του κίτωνα
-Στο βάθος ανοίγεται η κουζίνα

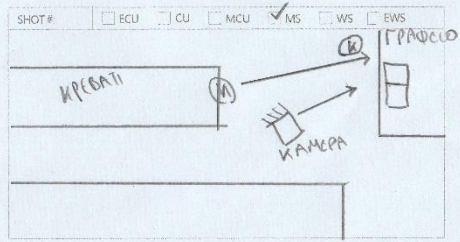
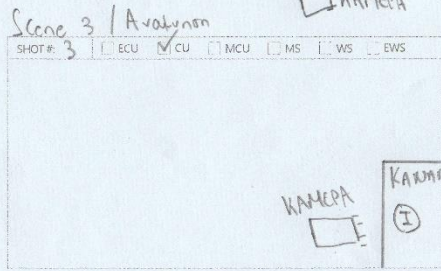
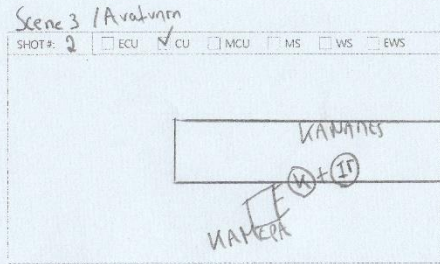
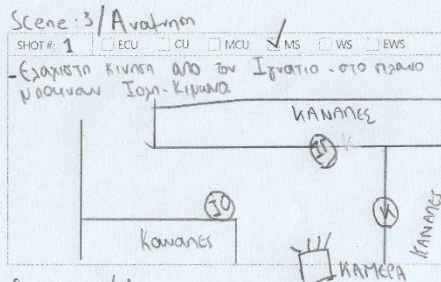
-Η κάμερα βρίσκεται σε gimbal
-Ακουζαφέτε τον κίτωνα από τα στοιχεία
στο δωμάτιο των γυναικών του και πέσει
στο δωμάτιο του.

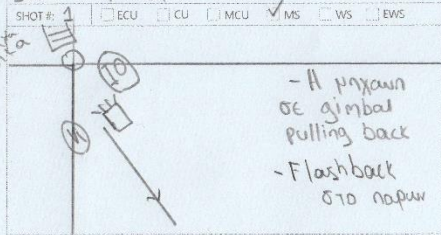
- Η μηχανή βρισκείται σε gimbal
 - Μένει ο κίκωνας ή κάποιο άλλο για ευχέρη κίνηση και τελευτεί στο γραφείο
 - Συμπάρερα

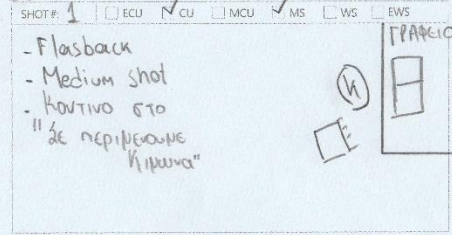
- Ο κίκωνας ανοίγει τα συμπάρερα
 - Στο τελευταίο είναι το photo book
 - Το ανοίγει - πρώτη σελίδα οι γονείς του - δεύτερη σελίδα οι 3ς
 - Συμπάρερα τους σε τρία ανοιχτά διακτέδρα
 - Ανοίγεται - Ντουλάπα - Κίβωπος - κρεβάτι

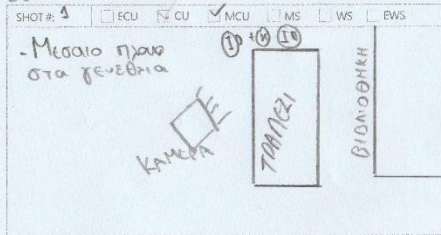
Scene 5 / Awakimn

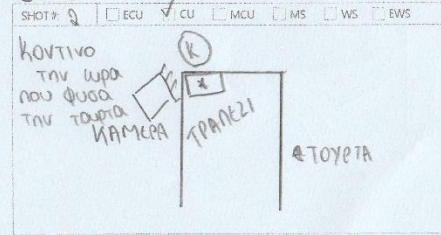
Scene 6

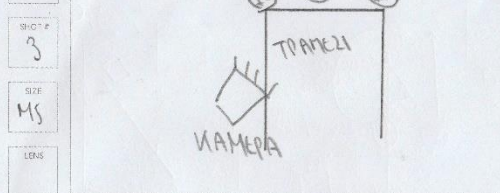
Scene 7 / Awakimn

Scene 7

Scene # 7 / Awakimn

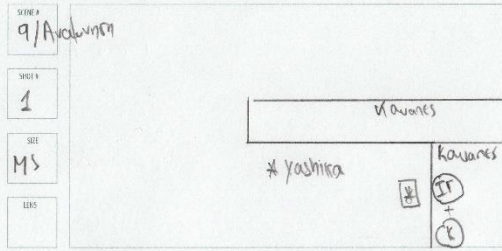

- Ιχθυός - καρέφα - πυροσφαική -
- κήπος - αγροτά

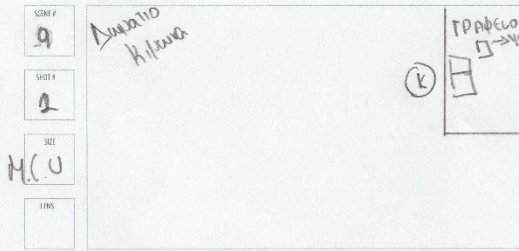
Scene # 8

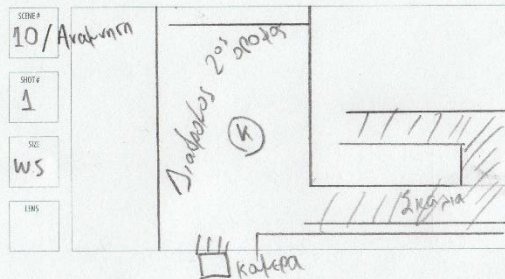
- Μεσαίο πλάνο - οκρέι - yashita
- για κίνηση - ανοίγει αυτοσφαιρικός
Transition σε awakimn

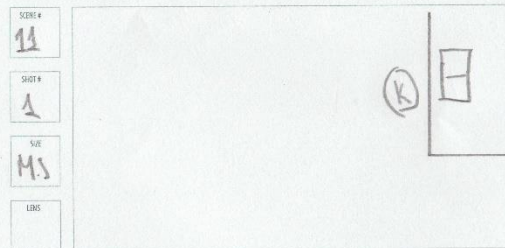
- Μεσαίο πλάνο
 - Ίδια κίνηση με την σκηνή 8
 - Κλείνει την φωτογραφική και εισέρχεται στο χώρο

- Μεσαίο πλάνο
 - Ίδια κίνηση με την σκηνή 9/1
 - Μετά κίνηση στα δεξιά

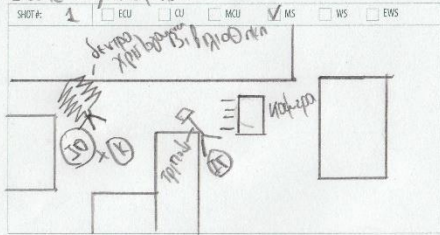

- Γενικό πλάνο
 - Υποδηλώνει πως θα είναι κίτρινος

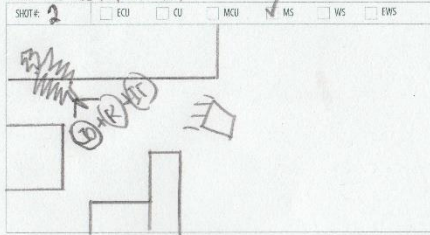

Μεσαίο πλάνο
 Την ώρα που γυρίζει σελίδα μεταφίρκασε στα ηρώλια

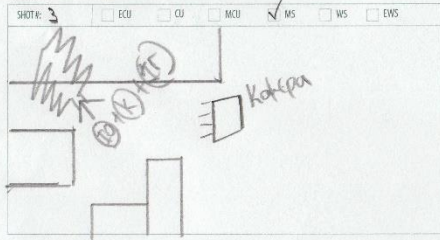
Scene 12 / Avatvnmn

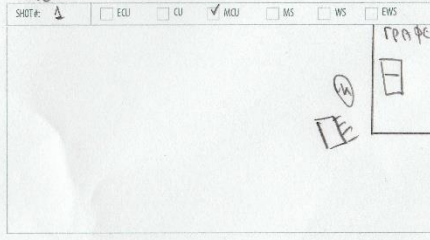
Scene 12 / Avatvnmn

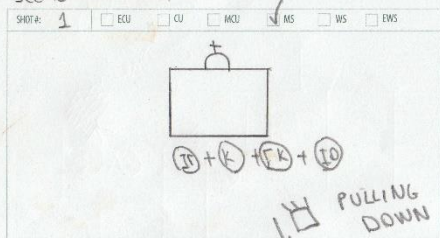
Scene 12 / Avatvnmn

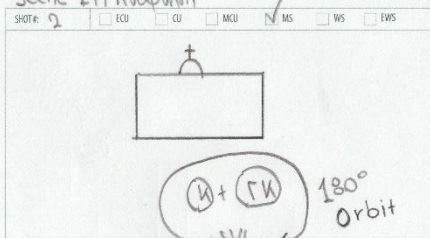
Scene 13

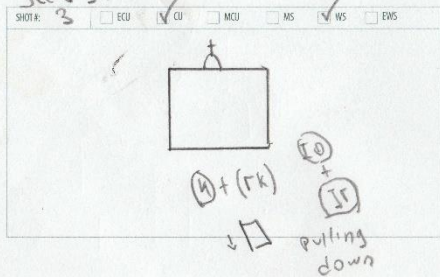
Scene 14 / Avatvnmn

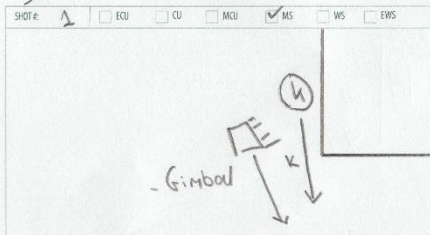
Scene 14 / Avatvnmn

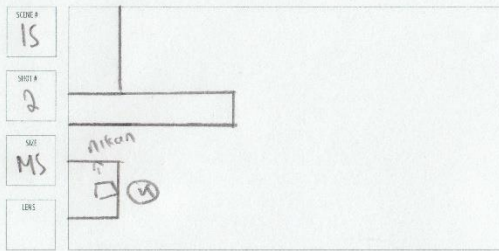

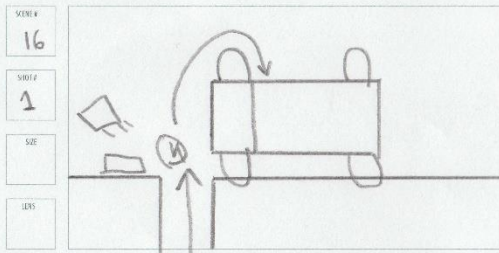
Scene 14 / Avatvnmn

Scene 15

ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ

Οι δυσκολίες που συνάντησα ήταν πολύ περισσότερες από ό,τι περίμενα. Από τη συγγραφή του πρώτου σεναρίου μέχρι το τέλος, και από την έναρξη των γυρισμάτων μέχρι την ολοκλήρωσή τους, οι δυσκολίες ήταν άπειρες, και συχνά έμοιαζαν αξεπέραστες.

Βασικό και κυριότερο εμπόδιο για την υλοποίηση της εργασίας, εμπόδιο το οποίο ήταν και εντελώς απρόβλεπτο, ήταν η πανδημία που μαστίζει όλο τον πλανήτη και τη χώρα μας, η οποία μου προκάλεσε αλυσιδωτές δυσκολίες.

Όταν ολοκλήρωσα το τελικό σενάριο, τον Νοέμβριο της χρονιάς που μας πέρασε, έμενα στην Αθήνα, και βρισκόμουν πολύ κοντά στο να αρχίσω τα γυρίσματα. Είχα οργανώσει τις μέρες των γυρισμάτων στην Αθήνα, όπως και τους ηθοποιούς, τους χώρους των γυρισμάτων, τα αντικείμενα που χρειάζονται, και γενικά οτιδήποτε έπρεπε να οργανωθεί για να αρχίσω.

Δυστυχώς όμως, με πρόλαβε η ανακοίνωση για ολικό lockdown στην Ελλάδα, οπότε και ήταν ανέφικτο να γίνουν τα γυρίσματα. Τα σχέδια που με τόσο ενθουσιασμό, ζήλο, μόχθο και χρόνο (ένας μήνας προετοιμασίας) είχα καταφέρει να ετοιμάσω ματαιώθηκαν. Η απογοήτευσή μου για το γεγονός, όσο και η απογοήτευση των υπόλοιπων συντελεστών, των παιδιών στην Αθήνα που με τόση χαρά ήθελαν να με βοηθήσουν, ήταν οικτρή.

Με βαριά καρδιά, και κυριολεκτικά μέσα σε μια νύχτα, πήρα την απόφαση να αφήσω την Αθήνα και να ταξιδέψω στη γενέτειρά μου, Κύπρο, όπου εκεί ακόμη δεν είχε εφαρμοστεί lockdown. Η αβεβαιότητα της κατάστασης, καθώς και οι επείγουσες συνθήκες, με έκαναν να πάρω αυτή τη γρήγορη απόφαση, με την ελπίδα πρώτον, να προλάβω τα γυρίσματα πριν –τυχόν– εφαρμοστεί lockdown και στην Κύπρο, και πριν κλείσουν τα σύνορα μεταξύ των δύο χωρών, όπως έγινε τον περασμένο Μάρτιο, με αποτέλεσμα να εγκλωβιστώ και πάλι στην Αθήνα. Είχα από την αρχή σαν στόχο το να προλάβω να γυρίσω και να ολοκληρώσω την ταινία στο εξάμηνο αυτό.

Εκεί, αναγκάστηκα να ξεκινήσω πάλι από την αρχή. Έπρεπε να ξαναβρώ τους χώρους, τα άτομα, τα αντικείμενα κλπ, και να τα ετοιμάσω όλα και πάλι από το μηδέν!

Και πάλι ξαφνικά, ένα μερικό lockdown που αφορούσε την πόλη μου μου έκοψε ξανά τα φτερά. Η Πάφος αποκλείστηκε για τρεις εβδομάδες, οπότε ήταν αδύνατον να ξεκινήσω τα γυρίσματα, κι αναγκάστηκα, προς μεγάλη μου απογοήτευση και δυσφορία, να περιμένω, κυριολεκτικά καθισμένος σε αναμμένα κάρβουνα. Δεν γνώριζα αν τα περιοριστικά μέτρα εν τέλει θα χαλάρωναν, ή θα γίνονταν αυστηρότερα, με αποτέλεσμα να αποκλειστεί όλη η Κύπρος, πράγμα που θα με ανάγκαζε να εγκαταλείψω εντελώς τα γυρίσματα.

Όταν επιτέλους χαλάρωσαν τα μέτρα, συνάντησα πολλές δυσκολίες στο να βρω τα άτομα που θα λάμβαναν μέρος στην ταινία. Δεν ήταν τόσο εύκολο στην Κύπρο να βρω πρόθυμους ηθοποιούς –δεν υπάρχουν τόσες πολλές επιλογές, όσο στην Αθήνα–

ενώ, όταν ζητούσα κάτι, συναντούσα ταυτόχρονα και προθυμία αλλά και αρκετό δισταγμό. Και πάλι η πανδημία ήρθε να διαδραματίσει αρνητικό ρόλο, καθώς πολλά άτομα, στην αρχή πρόθυμα να λάβουν μέρος, εν τέλει δεν αποδέχτηκαν, λόγω του κορωνοϊού. «Τα πράγματα είναι λίγο δύσκολα τώρα, θα ερχόμουν ευχαρίστως αν δεν ήταν η πανδημία, θα μπορούσες να έκανες τα γυρίσματα σε αυτό το χώρο, αν δεν... κλπ, κλπ» ήταν μερικές από τις απαντήσεις που έλαβα. Με πολύ κόπο κατάφερα να βρω ό,τι χρειαζόμουν, και με αρκετούς συμβιβασμούς, αλλά πάντοτε με γνώμονα το καλύτερο δυνατόν υπό τις περιστάσεις.

Καθόρισα τη δεύτερη εβδομάδα του Δεκεμβρη ως εβδομάδα γυρισμάτων, για να έχω αρκετό χρόνο πριν, ώστε να βρω ό,τι χρειάζεται, αλλά και για να έχω χρόνο μετά για το μοντάζ και τη συγγραφή της θεωρητικής μου εργασίας.

Βρήκα μια πολύ καλή επιλογή σε σπίτι, η οποία ταίριαζε σε εμφάνιση χρονολογικά με αυτό που ήθελα, αλλά δυστυχώς η ηλικιωμένη κυρία που κατοικούσε στο σπίτι είχε, εκείνο το διάστημα, υποστεί ένα σοβαρό περιστατικό σχετικό με την υγεία της, και οι συγγενείς της μου ανακοίνωσαν ότι δεν μπορούσα πλέον να χρησιμοποιήσω το σπίτι της για τα γυρίσματα. Έτσι αναγκάστηκα να ξαναβρώ σπίτι, μόλις μία εβδομάδα πριν από τα γυρίσματα.

Ευτυχώς βρήκα εν τέλει έναν νέο χώρο, αλλά χρειάστηκε αρκετή μετακίνηση επίπλων και αλλαγή στη διακόσμηση ώστε να δείχνει όπως εγώ ήθελα.

Αρκετές δυσκολίες συνάντησα και στο να βρω τον πρωταγωνιστή μου, τον Κίμωνα. Όπως ανέφερα και πιο πάνω, λόγω της πανδημίας κάνεις δεν δεχόταν να πρωταγωνιστήσει. Όσους βρήκα, στην αρχή ήταν πρόθυμοι, αλλά μετά το ακύρωναν. Τέσσερις μέρες πριν τα γυρίσματα, το άτομο που δέχθηκε τον ρόλο τελικά μου ανακοίνωσε ότι δεν μπορούσε, κι έτσι έπρεπε να βρω άμεσα αντικαταστάτη. Δύο μόλις μέρες πριν, κι ενώ ήμουν έτοιμος να ακυρώσω την έναρξη των γυρισμάτων, επιτέλους κάποιος μου τηλεφώνησε και δέχθηκε τον ρόλο!

Για τους δεύτερους ρόλους, Ιόλη – μητέρα Κίμωνα, Ιγνάτιο – πατέρα Κίμωνα και Κίμωνα σε παιδική ηλικία, η επιλογή ήταν και πάλι ένας μαραθώνιος. Αρκετά άτομα προσφέρθηκαν για τον ρόλο, αλλά μετά από την ανακοίνωση των νέων μέτρων στην Κύπρο, αρκετοί δεν ήθελαν να παίξουν. Ευτυχώς βρέθηκαν τουλάχιστον κάποιοι που, διστακτικά μεν, τελικά δέχθηκαν.

Στο σενάριο έχω τρία πλάνα που διαδραματίζονται σε εξωτερικό χώρο, και ενώ γενικά οι μέρες στην Κύπρο εκείνο τον καιρό ήταν ηλιόλουστες, δυστυχώς στις προκαθορισμένες μέρες των γυρισμάτων έτυχε να βρέχει καταρρακτωδώς. Χωρίς να έχω δυνατότητα να αλλάξω τις μέρες περίμενα για ένα κενό, όπου είτε δεν θα έβρεχε ή θα έβρεχε λίγο, και έτσι πραγματοποίησα τα εξωτερικά γυρίσματα. Παρόλη τη δυσκολία του εγχειρήματος, πιστεύω ότι τη συγκεκριμένη δυσκολία κατάφερα τελικά να τη χρησιμοποιήσω θετικά για το σενάριο μου.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Για την ταινία χρειάστηκε ένας χρόνος συγγραφής, πέντε μέρες γυρισμάτων και ένας μήνας προετοιμασίας στην Κύπρο, όπου και τελικά γυρίστηκε η ταινία.

Η ταινία γυρίστηκε σε ανάλυση 3840 x 2160 στα 24 frames. Για τον φωτισμό του χώρου χρειάστηκαν 2 led lights. Επίσης, αξιοποιήθηκε και ο φυσικός φωτισμός του χώρου.

Οι λήψεις όλες γυρίστηκαν φυσικά από εμένα. Χρησιμοποίησα κίνηση στην κάμερα (με gimbal) για να δείξω πως κάποιος αόρατος άνθρωπος παρακολουθεί τον πρωταγωνιστή από ψηλά και βλέπει την κάθε κίνησή του.

Το πρόγραμμα επεξεργασίας που χρησιμοποίησα ήταν το Davinci Resolve και καθόρισα την time-line μου στην ανάλυση 2048 x 858, για να βρίσκεται μέσα στα guidelines για διαγωνισμούς (βασισμένο στα 2 websites simpled cp και unravel). Στην χρωματική επιμέλεια, στα πλάνα που παρουσιάζουν το παρόν, χρησιμοποίησα τους τόνους του σκούρου μπλε, συμβολίζοντας τη μελαγχολία που πλημμυρίζει τον πρωταγωνιστή μου. Συμβολίζει επίσης την αδυναμία / αποτυχία του Κίμωνα στην προσωπική του ζωή, ο οποίος αναγκάζεται να βάλει πωλητήριο στο πατρικό του σπίτι.

Σε αντίθεση, για τα πλάνα του παρελθόντος χρησιμοποίησα τους τόνους του ξεβαμμένου κίτρινου, για να αποδώσω περισσότερο το αίσθημα της ανάμνησης. Το κίτρινο σαν χρώμα συμβολίζει την αθωότητα, αλλά και τη ξεγνοιασιά. Συνδυάζοντας αυτό, μαζί με τις σκηνές του παρελθόντος του πρωταγωνιστή μου, θέλω να δείξω τόσο πόσο διαφορετικός χαρακτήρας ήταν όταν ήταν μικρός, και πόσο άλλαξε τώρα.

ΗΘΟΠΟΙΟΙ:

Στην ταινία μου τελικά είχα μόνο δύο επαγγελματίες ηθοποιούς (μητέρα Κίμωνα-Ιόλη, Κίμωνας μεγάλος).

Στο κεφάλαιο των δυσκολιών, πιο πάνω, έχω ήδη αναφέρει πόσο δύσκολο ήταν για μένα να τους βρω. Τελικά όμως, οι συγκεκριμένοι μου άρεσαν αρκετά. Θεώρησα ότι ήταν πολύ καλοί, ότι θα ταίριαζαν στον ρόλο και ότι θα με βοηθούσαν στο εγχείρημά μου. Την κοπέλα την ήξερα και από πριν, τον πρωταγωνιστή όμως όχι. Συζητώντας μαζί του, κατάλαβα ότι θα ταίριαζε στον ρόλο, ταιριάξαμε σαν χαρακτήρες και νομίζω ότι αυτό μας βοήθησε πάρα πολύ.

Η συνεργασία και με τους δύο τους ήταν άψογη. Ήρθαν και οι δύο από διαφορετικές πόλεις, ο ένας από Λευκωσία και ο άλλος από τη Λεμεσό, πράγμα που ίσως σε άλλες μέρες να μην ακούγεται κάτι τόσο σημαντικό, στην εποχή του κορωνοϊού όμως, ήταν μια αρκετά μεγάλη θυσία.

Διαβάζοντας το σενάριο, μπήκαν αμέσως στο νόημα, αντιλήφθηκαν το συναίσθημα που ήθελα να βγάλω, και χωρίς καθυστέρηση, αλλά με επαγγελματισμό, συνεργάστηκαν τέλεια. Θεωρώ επίσης πως εργάστηκαν με πραγματικό μεράκι, και αυτό που αποκόμισαν, όπως μου είπαν, ήταν μια πολύ καλή εμπειρία, την οποία θα μπορούν πλέον να προσθέσουν στο βιογραφικό τους.

Τα υπόλοιπα άτομα που έπαιξαν στην ταινία ήταν φίλοι μου χωρίς καμία σχέση με την ηθοποιία. Συνεργαστήκαμε όμως και με αυτούς άψογα, χωρίς δυσκολίες. Με την καθοδήγησή μου κατάφεραν όλοι να μπουν στο ρόλο τους και να αποδώσουν το συναίσθημα που αναλογούσε, όπως ακριβώς το ήθελα.

Το κλίμα σε όλα τα γυρίσματα ήταν για όλους ευχάριστο, και ο καθένας προσπαθούσε να δώσει ό,τι καλύτερο μπορούσε. Η ταινία, όπως μου είπαν χαριτολογώντας, ταξίδεψε και τους ίδιους στο παρελθόν, στις δικές τους αναμνήσεις, τους έφερε θύμησες από τα παιδικά τους χρόνια και τα βιώματα με τους γονείς τους. Αυτό με ενθουσίασε, γιατί αυτός ήταν και ένας από τους σκοπούς μου, γυρίζοντας αυτή την ταινία: ο θεατής να ταυτιστεί και να πρωταγωνιστήσει στις δίκες του αναμνήσεις, ζώντας τις ξανά στο παρόν.

Θα ήταν επίσης άδικο να μην αναφερθώ στους δύο μικρούς μου ηθοποιούς. Ήταν και οι δύο πολύ καλοί, συνεργάσιμοι και υπομονετικοί, και ιδίως ο μικρούλης Αλέξανδρος, που παρά την πολύ μικρή ηλικία του, έκανε ακριβώς ό,τι έπρεπε καθ' όλη τη διάρκεια των γυρισμάτων, χωρίς να προκαλεί προβλήματα και δυσκολίες.

Θα έπρεπε επίσης να αναφέρω ότι στα γυρίσματα έπρεπε να ήμαστε προσεκτικοί. Εφαρμόσαμε όλα τα πρωτόκολλα για την πανδημία και ήμασταν πιστεύω σωστοί και τυπικοί όσο έπρεπε.

Είμαι πεπεισμένος ότι όλοι όσοι έπαιξαν, ηθοποιοί και μη, το έκαναν με την καρδιά τους και απόλαυσαν την κάθε στιγμή. Περάσαμε όμορφα χωρίς εντάσεις, αλλά με πλήρη συνεργασία και την απαραίτητη σοβαρότητα.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ

Θα ήταν παράλειψη μου αν δεν έλεγα τι αποκόμισα από όλο αυτό το ταξίδι, από την αρχή μέχρι το τέλος.

Άρχισα με μεγάλο ενθουσιασμό, καθώς ήθελα πάρα πολύ να γυρίσω αυτή την ταινία. Με πολύ μεράκι έγραφα το σενάριο και είχα πολλή αγάπη γι' αυτό που έκανα. Είχα στο μυαλό μου τις εικόνες, τις σκηνές πώς θα τραβηχτούν, τους ηθοποιούς και πώς θα παίξουν - όχι τόσο τα συγκεκριμένα άτομα, όσο το πώς θα ήθελα να είναι και τι χαρακτήρα θα μπορούσαν να βγάλουν προς τα έξω, το πώς θα κινούνταν στον χώρο κλπ, και έγραφα για αυτά.

Δεν σας κρύβω την απογοήτευση μου, όταν μια ανάσα πριν τα γυρίσματα στην Αθήνα, η πανδημία μου χάλασε όλα τα σχέδια. Στην αρχή απογοητεύτηκα, θύμωσα, απελπίστηκα. Πολύ σύντομα όμως κατάλαβα ότι έπρεπε αυτά να τα αφήσω στην άκρη και να δράσω γρήγορα.

Πήγα στην Κύπρο και με τη βοήθεια και αγάπη των δικών μου άρχισα από την αρχή. Δεν είχα μόνο τα τυχόν προβλήματα, δηλαδή τα τεχνικά θέματα των γυρισμάτων, αλλά είχα να αντιμετωπίσω και τον κορωνοϊό, με όλα τα εμπόδια που μου προκάλεσε.

Η ατυχία όμως της πανδημίας και τα παρά πολλά προβλήματα που μου δημιούργησε, όπως σας ανέφερα εκτενώς και πιο πάνω, μετουσιώθηκαν σε δύναμη, πείσμα, επιμονή και υπομονή για να συνεχίσω. Μέσα από τις δυσκολίες ωρίμασα, αγωνίστηκα, προσπάθησα να δώσω τον καλύτερο εαυτό μου. Θέλω να πιστεύω ότι μετά το τέλος αυτού του ταξιδιού οι εμπειρίες που αποκόμισα με έκαναν πιο δυνατό, πιο σοφό και πιο ανθεκτικό!

Για το τέλος θέλω να κρατήσω τα συναισθήματα των ίδιων μου των ηθοποιών. Θέλω να πιστεύω ότι ο κάθε θεατής, βλέποντας την ταινία, θα γίνει Κίμωνας, θα ταυτιστεί με τον ρόλο αυτό, και μέσα από αυτή θα ταξιδέψει στο δικό του παρελθόν, στις δικές του εμπειρίες και θύμισες και θα του ξυπνήσει νοσταλγικά, όμορφα συναισθήματα, που ίσως-ίσως θα τον κάνουν να αναθεωρήσει πολλές σκέψεις και πράξεις του προς το καλύτερο.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Αρχικά θα ήθελα να ευχαριστήσω όλους όσους βοήθησαν στην πραγματοποίηση αυτής της εργασίας.

Πρώτο τον κ. Συμεών Παύλο για τη σημαντική του καθοδήγηση, τις συμβουλές του και τη συμπαράσταση του, την υπομονή του, σε όλη την πορεία από τη συγγραφή του σεναρίου μέχρι και το τέλος της ταινίας μου. Μου ήταν πολύτιμος! Τον ευχαριστώ πολύ!

Το WASP στούντιο των Κατρακάζου Ίωνα, Βετούλη Αλέξανδρου, Ζαφειρόπουλο Παναγιώτη, όπου δούλεψα κοντά τους για την πρακτική μου άσκηση, πράγμα που με βοήθησε αρκετά στο να αντιληφθώ καλύτερα τις έννοιες της σκηνοθεσίας, συγγραφής του σεναρίου και του μοντάζ.

Τους ηθοποιούς Στυλιανού Στέλιο και Αναξαγόρου Παναγιώτα, για τον επαγγελματισμό τους και την πολύ καλή προσέγγιση του ρόλου τους.

Τους φίλους Αγγελή Μιχαέλα, Κεκέλη Στέφανο, Κωνσταντίνου Ανδρέα, Ιακώβου Κρυστάλω και τους μικρούς Τσοκκά Νικόλα και Παπανδρέου Αλέξανδρο για τη συμμετοχή τους στην ταινία μου.

Τον μουσικό Χριστοδούλου Στέλιο για τη μουσική επένδυση που σύνθεσε ειδικά για την ταινία μου!

Ευχαριστώ για τη συμπαράσταση και την ανιδιοτελή στήριξη από την αρχή μέχρι το τέλος της εργασίας από τους φίλους μου στην Αθήνα, Βελόνα Άρτεμις, Βαλσαμίδα Αναστασία, Χελιώτη Νικολέτα και Αντωνίου Θεοδώρα.

Τους γονείς μου, Ιακώβου Κρυστάλω και Χαράλαμπο και τον αδελφό μου Μηνά για τη συμπαράσταση, τη στήριξη και τη δύναμη, αλλά και τις γνώσεις τους όσον αφορά κυρίως το τεχνικό κομμάτι των γυρισμάτων.

Την αδελφή μου Στεφανί, συγγραφέα, η οποία με βοήθησε στη φιλολογική επιμέλεια του σεναρίου μου.

Την αδελφή μου Μαρκέλα, ζωγράφο, που μου με βοήθησε με τις γνώσεις της πάνω στα χρώματα που έπρεπε να χρησιμοποιήσω στην ταινία και τη σημασία τους.

Και τελευταίο, αλλά εξίσου σημαντικό, τον πολύ καλό μου φίλο Χαραλάμπους Χάρη, επαγγελματία colorist στο Λος Άντζελες, που μέσα από το βεβαρυμμένο πρόγραμμα του, μου έδινε συμβουλές και βοήθεια τόσο στο σενάριο όσο και στην επεξεργασία της ταινίας μου.

Σας ευχαριστώ όλους από καρδιάς!

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Λύκου, Ε. (2013). «Η μνήμη στην ψυχανάλυση».

<https://www.psychografimata.com/i-mnimi-stin-psichanalisi>

Οικονομάκου, Μ. (2019). «Η θεραπευτική σημασία των ασήμαντων παιδικών

αναμνήσεων». [https://www.psychologynow.gr/arthra-psyxikis-](https://www.psychologynow.gr/arthra-psyxikis-ygeias/psychotherapeia/gia-eidikoyis/6351-i-therapeftiki-simasia-ton-asimanton.html)

[ygeias/psychotherapeia/gia-eidikoyis/6351-i-therapeftiki-simasia-ton-asimanton.html](https://www.psychologynow.gr/arthra-psyxikis-ygeias/psychotherapeia/gia-eidikoyis/6351-i-therapeftiki-simasia-ton-asimanton.html)

Adler, A. (1933), *Der Sinn des Lebens*, tr. it. *Il senso della vita*, De Agostini, Novara 1990, p. 154.

Baddeley, A. (2007). “Working Memory, Thought, and Action.”

Housepsych (2021). http://el.housepsych.com/vospominanie_default.htm (πρόσβαση 20 Ιανουαρίου 2021)

Shapin, S. (2013), “The man who forgot everything”. *The New Yorker*,

<https://www.newyorker.com/books/page-turner/the-man-who-forgot-everything>

Smith, S. and Watson, J. (2010), *Reading Autobiography: A Guide for Interpreting Life Narratives*. University of Minnesota Press.

ΤΕΛΟΣ